

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTĂ BISERICĂȘCĂ - CULTURALĂ

ORGANUL OFICIAL AL EPĂRHIIEI ORTODOXE ROMÂNE A ARADULUI

Conștiința ortodoxă.

Biserica noastră românească stă din nou în fața unei grele încercări. Recunoașterea „cultului baptist” lovește în ființa bisericii naționale, iară Concordatul, semnat la Roma, creiază perspectiva unei noi umiliri a ortodoxiei. Ceeace n'a izbutit să frângă sufletul românesc în vremea cumplitelor asprimi de sub dominațiile străine și dușmănoase, prin Calvinism întâi și prin Catholicism apoi, încercă să răsbească acum, sub stăpânire românească, prin *legea cultelor*.

Dar noi avem experiența trecutului. Ardealul și Banatul cu celelalte părți dela vest și nord mai păstrează încă dârzenia rezistenței ortodoxe, de care s'au izbit neputincioase ademenirile protestante din vremea principilor calvini și s'au sfărâmat înșelăciunile și siluirile catholicismului habsburgic. Ni s'au îmbiat cărți calvinești și cu ele noi am izgonit slavonismul din biserică; ne-au dat năvală momelile papistașe și sutletul românesc a știut să aleagă la Roma elementele de cimentare și înălțarea conștiinței naționale.

Și să nu se uite. Atunci eram sub cnutul streinului; robi ai gliei și ai domnilor stăpânitori. Azi însă suntem popor liber, în țara noastră. Dacă atunci am rezistat, azi să luăm ofensivă, merită să deslănțue *lupta confesională*, cu îndârjirea, pe care ne-a învățat trecutul să o avem, simțind marea răspundere pentru sufletul ortodox al neamului.

Ca în vremuri de grea cumpănă conștiința ortodoxă va ridica slăvilă în calea năvalei obraznice și primejdioase. Dacă ici coala vom găsi-o lăncezită ori adormită, vom zgudui-o ca să se tresară, să se înalțe năpraznic, ca un val biciuit de viforul primejdiei, gata să înghită să înmormânteze pe veci pe oricine ar avea înconștiința de a săvârși acte de jignire acestei coștiințe ortodoxe.

Va fi el un joc frivol al diplomației recunoașterea pripită a baptismului; precum la fel va fi fost semnarea concordatului satisfacerea orgoliului de partid, într'o clipă inconstientă. Va fi nevoie să se dea azi valoare sărmanului *Leu* românesc și să se redobândească creditul pierdut în streinătate; dar noi înțelegem să ne lămpotrivim, cler și popor, cu ultima energie, ca să nu se facă, scoțându-se la mezat sufletul creștinesc și românesc al acestui neam prea încercat.

În fața șurubărilor americane și engleze se va ridica conștiința ortodoxă și națională a Bisericii strămoșeti, reprezentată prin *toți* ierarhii țării, închegând, în numele milioanele de credincioși, dig de apărare împotriva puhoiului sectar, pe care l-a atăcat cu vigoare și până acum P. Sfințitul nostru Episcop *Grigorie*. Iar în fața amenințărilor episcopatului uniat și catolic, — că vor depune cărje și demnitățile, — se va ridica ca un singur suflet ierarhia ortodoxă din Ardeal și Țara Intreagă, strâns grupată în jurul I. P. Sfințitului nostru mitropolit *Nicolae*, făcând să înțeleagă pe oricine că dacă tunurile lui Bucov n'au putut sfărâma conștiința ortodoxă, ea nu se va turbura de niște gesturi teatrale, comandate la Roma.

Suntem încă în așteptare, cu încredere și nădejduirea că încercările de umilire și de zguduire a Bisericii ortodoxe române vor rămânea încercări fără urmări. D-l ministru al Cultelor, ortodox, cu care s'a mândrit biserică noastră, dându-i scaun în toate corporațiile ei, va găsi formula de a păstra prestigiul și drepturile bisericii sale. Dar în ceasul când proiectul legii cultelor s'ar putea prezenta cu tendința de a legitima recunoașterea baptiștilor, dărâmand porțile cetății de apărare a sufletului românesc și deschizându-le drum larg și la bugetul Statului; și când, în loc să se dea satisfacție și să se repare nedreptatea de veacuri, pe care a suferit-o ortodoxia, se va încerca perpetuarea prerogativelor și favorurilor papis-

mului de sub stăpânirea habsburgică, acum pe întreaga Țara românească, înfripată din jertfa și sângele ortodoxilor, — atunci vom ști ridica năsprasnic conștiința ortodoxă...

Are cineva interesul să complice viața launtrică a Țării prin răsvrătiri religioase, de dragul de a face ochi dulci diplomaților și politicianilor din lumea largă? — să o încerce. Peste interesele (?) diplomatice și politice Biserica așază dreptul la viață a sufletului ortodox și românesc. Și această Biserică este a celor 13 milioane de Români, susținătorii de Stat, de a căror răbdare să nu încerce nimeni a abuza pentru rosturi de căpătuială.

Antudinea reprezentanților Bisericii va pecețelul soarta ei și va purta răspunderea în fața istoriei și înaintea urmașilor.

Hristos Mântuitorul și Revoluția evreiască

De mitropolitul ANTONIE al Chișinăului
Trad. de A. CUZNEȚOV, cand. de preot.

(Urmare)

În astfel de condiții starea de spirit a maselor poate fi dublă. Ei între ei se plâng de robia lor, însă dacă altul le arată această supunere, ei încep să vorbească cu mândrie despre autonomia lor despre egalitatea lor cu cuceritorii. În chipul acesta au simțit încă nu demult finlandezii despre raportul lor către Rusia. În această dispoziție de duplicitate lipsește mai înainte de toate sinceritatea și iată cauza, pentru care Mântuitorul începe, la apărerea, într'un mod brusc să mustre pe contrarii săi, pentru viclenia lor diabolică, numindu-i fiul lui satana și mincinoși (Ioan 8 44), promițând din nou (Compar. 6, 49 50 și 8, 50.) nemurirea fericită în locul împărăției pământești, celor ce cred întru El. Atunci însă conversația aceasta s'a sfârșit cu o vadită răceală din partea mulțimii față de Mântuitorul, iar acum, mai ales când s'a clarificat cu desăvârșire, că el disprețuește libertatea politică și peste tot toate bunurile veștii pământești ale singuraticilor și ale poporului întreg, contrarii lui sunt iritați și mai mult și la statornică muștrare din partea lui, iau pietri ca să omoare pe învățătorul.

Trăbule să spunem, că în conversația aceasta s'a manifestat cu o deosebită claritate opunerea libertății creștine — morale față de cea politică — în cuvinte, care în cele mai multe cazuri de exegeză rămân neînțelese, dar sunt cu puțință de înțeles în explicarea noastră a sensului acestei convorbiri. Iată cuvintele acestea; „Robul (iudeul) nu rămâne în casă în veac, iar fiul rămâne în veac; deci dacă vă va slobozi pe voi Fiul, cu adevărat slobozi veți fi” (Ioan 8, 35 36.) Libertatea adevărată ca antipodul celei false,

este libertatea morală creștină, în care creștinul va rămâne în veac și poporul care o păstrează, în veac va rămâne în casa Tatălui ceresc împreună cu Fiul lui, adică în biserica lui Hristos. Chiar și de aici din pământul făgăduinței, ca robi ai păcatului, deși sunt sămânța lui Avram (8, 37.) ei pot fi scoși și înlocuiți cu alt popor, precum Mântuitorul a și proorocit în alt loc (Mt. 21, 43 și Luca 19, 43 44) și anume când ei nădăjduiau să întărească împărăția liberă a iudeilor sub Vespasian și Tit. B ne înțeles, o astfel de atragere a atenției a provocat ura revoluționarilor șovinisti. Totuși tămăduirea slăbănogului săvârșită după acestea a deșteptat din noi credința în El; predicile ulterioare ale lui Hristos însă au provocat din nou pe iudei să-l ucidă cu pietri, dar numărul credincioșilor a crescut (10, 21 și 42). Neînțelegerea în popor între cei ce au căutat împărăția cerului și între cei ce au căutat a pământului, tot mai mult crește, încât și fariseii au luat parte la ceartă, (Ioan 7, 12; 9, 16; 10, 19.)

II.

Minunata înviere a lui Lazar a adâncit desbiinarea și împreună cu aceasta și teama sinedriului pentru unitatea revoluționară a poporului care îi era până atunci supus și avea de ce să se teamă. Până atunci Mântuitorul Hristos, disprețuind speranțele pământești ale lui Israel, promițând credincioșilor viața veșnică numai în vorbe, nu a putut să atragă mulțimea; ei dimpotrivă, pe mulți îi respingea dela Sine promisiunea irealizabilă (Ioan 6, 58 60 și 8, 52.) Învierea miraculoasă însă a unui om mort de patru zile a dovedit cu o claritate neobșnuită valoarea cu promisiunilor lui Hristos privitoare la viața veșnică pentru cei cari cred întru el și credința aceasta i-a satisfăcut pe ei în așa măsură, că ei, după mărturisirea lui Ioan (11, 45.) de această credință au fost pătrunși și ca o manifestare a credinței acesteia au organizat la Ierusalim primirea Lui solemnă în timp ce apostolii își dedeau slința să-l convingă să nu meargă dar apoi și ei au urmat cuvintelor lui Toma „să mergem și noi, ca să murim cu El” (11, 16). Acest entuziasm al poporului însă a fost pricina sentinței de moarte contra Mântuitorului pronunțată de sinedriu.

Durere, ex geții de obicei înțeleg sentința aceasta în sensul contrar însemnătății ei adevărate. „Mulți din iudei cari veniră la Maria și au văzut cele ce au făcut Isus, au crezut într'Insul iar oarecari din ei au mers la farisei și le-au spus cele ce au făcut Isus. Deci au adunat arhierii și farisei sbor și grăiau: Ce vom face? Că Omul acesta multe semne face. De El vom lăsa pe El așa, toți vom crede într' Insul; și vor veni Romanii și vor lua și locul și neamul nostru”. (Ioan 11, 45-48). Exegeții fără orizonturi largi găsesc aici teama sinedriului față de Romani în felul, că Romanii pot considera începutul mișcării religioase

creștine drept revoluție și atunci să supună definitiv Iudeia. Romanii însă nu erau așa de fără minte. Dimpotrivă, ei prin Pilat au căutat să-L scape (Je Hristos) de ura iudeilor, știind că pentru pisma L-au dat pe El (Matei 27, 18). „Au doară eu iudeu sunt?” răspunde Pilat la întrebarea lui Hristos. „Neamul tău și al hierei te-au dat pe tine mie; ce ai făcut?” (Ioan 18, 35). Sinedriul, rostind sentința de moarte, avea teamă nu că Romanii vor considera pe creștinii drept revoluționari, ci dimpotrivă: se temea, că sub influința Mântuitorului poporul evreiesc se depărtează cu desăvârșire de mșcarea revoluționară care era sprijinită de sinedriu și că va înceta chiar de a face opoziție puterii romane și atunci Romanii nimicesc autonomia și civilizația evreiască fără nici o piedică ceea ce nici Antioh Epifan n'a putut realiza din pricina revoluției fraților Macabei. Iată de ce ei nu au contestat realitatea minunii cu Lazar și ceilalți și erau gata să recunoască nevinovăția lui. Dușmanii lui Hristos însă s'au grupat în jurul lui Caiafa și s'au asociat sentinței lui fatale. „Dintr' acea zi s'au sfătuit ca să-l omoare pre El”. (Ioan 11, 53). Pe el îi neliniștește lăptrea credinței în Hristos. „Și s'au sfătuit arhierii, ca și pre Lazar să l omoare, căci pentru el mulți din Iudei mergeau și credeau în Isus”. (Ioan 12, 10-11). După intrarea sărbătorească a Domnului în Ierusalim: „Au zis farizeii între dânșii: vedeți că nimic nu folosiți. Iată lumea merge după Dânsul”, (v. 19) în ce constă nesuccesul lor? Probabil în vreo încercare de a împiedica intrarea Domnului (Luca 19, 39) și în pregătirea revoluționării poporului. Romanilor n'a adus nici o grijă intrarea solemnă a Domnului în Ierusalim, deși „s'a cutremurat toată cetatea”, (Matei 21, 10) dar El și în însăși ființa Sa era cu desăvârșire antirevoluționar, pașnic, ca întruparea puterii curate duhovnicești. Străin de orice violență și de arme, până și de orice lux, ca să se plinească cuvintele prorocului Zaharie (9, 9-10) „Bucură-te foarte fata Sionului, strigă ficea Ierusalimului, iată împăratul tău vine la tine drept și însuș Mântuitor blând și călare pre asin și pe mânz tânăr și va pierde căruțele din Efraim și caii din Ierusalim și va purta arcul de războiu și mulțimea și pacea din neamuri...” Această prorocie s'a realizat așa de evident prin intrarea împărătească a Domnului în Ierusalim (Matei 21, 5 și Ioan 12, 15.) și era atât de străină de spiritul războinic sau revoluționar ca și însăși întâmplarea prezată. De aici e învederat, că dușmanii lui Hristos, pregătind contra Romanilor răscoala armată, au simțit că și pierd terenul de sub picioare și au decis pierirea Mântuitorului cu orice preț, deși aceasta nu era așa de lesne după legea Testamentului Vechiu, precum am văzut noi înainte.

În stricta conformitate cu legea amintită mai sus era necesar, ca doi sau trei martori să pună mâinile pe capul acuzatului și să-l declare, categoric vina.

Până acum nimeni nu îndrăznise să facă aceasta, cu toate stăruințele fariseilor și a sinedriului. Afară de aceasta poporul în covârșitoarea lui majoritate, era de partea lui Isus Hristos. Enevați de pilda vie a Mântuitorului, arhierii și bătrânii „căutau să-l prindă dar se temeau de norod”, (Marcu 12, 12) mai ales, că în timpul discuției lui Hristos și cu fariseii „norodul cel mult asculta pe El cu dulceață” (v. 37.) Toate acestea s'au întâmplat tocmai după intrarea Domnului în Ierusalim. De aci se vede, că schimbarea sufletească a mulțimii s'a petrecut în timpul conversării Lui cu Pilat; nu în cursul celor 5 zile, cum de obicei ni-se spune în predici, ci în timp mai scurt. Întru cât a fost mai scurt, vom vedea în curând, iar acum amintim numai atât, că în Miercuria săptămânii patimilor, dușmanii lui Hristos se temeau în a de poporul care era binevoitor față de Hristos pentru că în această zi Iuda „și el s'a făgăduit lor și căuta vreme cu prilej ca să-l vândă pre El lor, fără norod”, (Luca 22, 2-6) Totuș cu această declarație a vânzătorului era înălăturată, în sfârșit una din greutățile de a prinde pe Mântuitorul: s'a găsit martorul. Bine înțeles s'au bucurat și s'au tocmnit cu dânsul să-l dea bani” (v. 5) Cum se vede ei aveau trebuință de trădător nu ca el să le arate unde se izolează Mântuitorul cu învățăcelii săi: urmărirea celor 12 pentru el era foarte lesne în oraș și numai cu ajutorul slugilor, însă după legea Vechiului Testament ei nu aveau drept să aresteze pe Hristos fără acuzător, iar după legea romană, nu-l puteau executa fără confirmarea ighemonului și — deci — fără arest preventiv. Iuda ș-a implinit făgăduința, dar nu întocmai: el n'a îndrăznit să pună mâinile pe capul învățătorului său, ci a înlocuit acea formalitate cu sărutarea, spunând de mai înainte farizeilor și celor ce au venit cu el: „pre care voiu săruta, Acela este, prindeți-L pre El și-L duceți cu pază”. (Marcu 14, 44)

Iară Mântuitorul i-a zis: Iudo, cu sărutare pre Fiul Omului vnzî?” (Luca 22, 48.) Sărutarea aceasta nu a fost semnul arătării, că acesta este Isus, pentru că, dacă nu toți, majoritatea celor sosiți cu Iuda l-au cunoscut; nu, sărutarea a fost o formalitate (improvizată necesară pentru deținerea corectă și de aceea soldații L-au arestat numai după o oarecare sovăire și după ce El însuși l-a ajutat Mai înainte l să l-a doborât la pământ cu puterea Duhului Său. „Pe cine căuți? — Pe Isus Nazarineanul. Eu sunt”. Atunci „Ooastea și căpetenia cea peste mie și slugile Iudeilor au prins pe Isus și L-au legat”. (Ioan 18, 4-12) Isus Hristos fu adus la judecată înaintea primului arhieru, contrar legii, noaptea, iar trădătorul fiind torturat de muștrarea conștiinței, a dispărut și curând după aceea s'a spânzurat. Iarăș s'au ivit greutăți. Cum să se facă procesul de judecare fără martori acuzători? Legea Vechiului Testament spune: „Cu două mărturii sau trei mărturii va fi ucis cel dat

morții; cu o mărturie nu va fi ucis. Mâna martorilor va fi mai întâiu asupra lui, ca să-l omoară pre el și apoi mâna poporului, (A doua lege 17, 6-7.) și în paranteză: „Cearcă, caută și întreabă cu deadinsul”. (A doua lege 3, 14.) Dușmanii lui Hristos știau, că poporul acum e de partea Lui și înțelegeau bine, că întreagă responsabilitatea în această afacere grozavă, asupra lor cade și de aceea ei au avut mai mare frică să calce legea. Faptele Apostolilor confirmă aceasta, anume că fariseii și cărturarii se temeau de popor. să nu-l ucidă cu pietrii”. (Fapl. Ap. 5, 26) și el au mustrat pe învățăceii lui Hristos: „vreți să aduceți asupra noastră sângele omului acestuia. (v. 28)

Din activitatea practică a Academiei Teologice din Arad.

Predică.

rostită în capela spitalului din Arad, la 20 XI. 1927.
de: *Alexandra Șinilean*
st. teolog.

Frați creștini!

Mântuitorul nostru Isus Cristos cât a stat pe pământ a săvârșit multe minuni: a sculat morți, a vindecat leproși, a dat vedere orbilor, a alungat duhuri rele. Precum toate lucrările și faptele Sale au avut un scop bine definit

Primul scop al minunilor Mântuitorului a fost ad-vereirea Dumnezeirei Sale. Minunile sunt întâmplări supranaturale, întâmplări ce depășesc putințele naturii omenești. Mântuitorul nostru Isus Cristos a săvârșit minuni tocmai pentru a arăta celor ce se îndoiesc, că El este Dumnezeul adevărat, carele s'a pogorât pe pământ ca să măntuiască omenirea din robia păcatului. Aceasta o vedem din cuvintele Sale: „Mergând spuneți că orbii văd, schiopii umblă, leproșii se curățesc, surzii aud, morții se scoală și săracilor bine se vestește” (Mat. 11, 7-5). Al doilea scop al minunilor Mântuitorului a fost alinarea suferințelor și a boalelor omenești, scop, care-și are izvorul său în nemărginita dragoste a Sa față de neamul omeneșc, precum vedem din cuvintele: „Să vă iubii unul pe altul precum Eu v'am iubit” (Ioan. 13, 34). Mântuitorul a fost întotdeauna alături de cei îndurerăți; strigătul lor L'a pătruns, și trânt și a simțit El însuși durerile lor. Pentru aceea a și căutat să vie în ajutorul lor prin povețe înțelepte, prin minuni vindecătoare, a ajutat, a alinat toată durerea și boala. La săvârșirea minunilor Mântuitorului a trebuit să conlucreze și omul, i-s'a cerut și lui o voință și mai presus de toate i-s'a cerut credință.

În cele ce urmează vreau să vă expun rolul și puterea ce a avut-o și o are credința în vindecarea durerilor și a boalelor omenești. În scopul acesta mă voi servi de câteva minuni vindecătoare ale lui Isus Cristos, drept exemple.

„Credeti voi că vă pot eu face aceasta?” (Mat. 9, 28) adevăcă a vă tămădui — întreabă Mântuitorul pe doi orbi, ce veniseră să-l ceară vedere. „Așa Doamne,” răspund orbii.

Fraților!

Cei doi orbi s'au tămăduit precum vom vedea în baza credinței lor. Credința neștrămutată în puterea vindecătoare a Mântuitorului i-a călăuzit, i-a condus pe calea cea adevărată, credința le-a dat îndrăzneala ca să se apropie de Mântuitorul și să-l ceară ajutor. Altfel cum ne-am putea explica acest fapt; doi orbi, cari în viața lor, n'au văzut lumina zilei să fi aflat calea sigură ce duce la mântuire. Noi credem — spuneau

orbii — că Tu esti Mântuitorul carele ai venit să măntuești omenirea din robia păcatului, noi credem că tu ești atotputernic și atot bun, noi credem că Tu ne poți tămădui. Grăit-a lor Isus: „După credința voastră fie vouă”, adevăcă: Fiți sănătoși precum ați crezut. Eu vă tămăduesc, vă readuc la o viață nouă, căci ați crezut Mie vă tămăduesc că ați auzit glasul Meu de chemare, ați venit și Mie mi-ați împărțășit durerile voastre. Și s'au deschis ochii lor și au văzut...

„Credința ta te mântuie” (Luc. 8 48) Sunt cuvintele Mântuitorului adresate femeii boinave ce avea scurgerea sângelui de doisprezece ani. Această femeie, după îndelungate și zadarnice încercări, renunță la orice ajutor omeneșc, ascultă de tainicul glas al credinței ce o mână numai și numai la Mântuitorul. Se apropie de Dânsul încredințată fiind, ca de se va atinge numai în taină de poala hainei Lui, se va tămădui. Și n'a înșelato credința ei, căci la atingerea hainei Mântuitorului, i-s'a oprit scurgerea sângelui. Aceasta minune nevăzută de nimeni a trebuit să fie descoperită și celorlalți oameni, tocmai pentru a fi cunoscută tuturoră puterea vindecătoare a credinței. „De poți crede toate sunt cu puțință credinciosului” (Marcu 9, 23.) Și acestea sunt cuvintele Mântuitorului adresate unui tată, care căzând înaintea Lui, cere vindecarea fiului său. Fiul suferea de o boală sufletească; avea duh mut, ce l chinuia aruncându-l în apă și foc. Și cuvintele domnului „De poți crede toate sunt cu puțință credinciosului” îndreptate cu atâta căldură și iubire către tatăl, au luminat cu înțelea fulgerului mintea acestuia, încât și-a mărturisit pe loc credința strigând cu lacrimi: Cred doamne! Cuvintele „De poți crede toate sunt cu puțință credinciosului”, le-a păstrat evangelistul Marcu cu scopul de a fi vestite tuturor de către purtătorii cuvântului Dumnezeesc; și noi vestim tuturor acest mare adevăr, că de poți crede în Dumnezeu, cel atot puternic și bunătatea Sa, nu pierde speranța, căci toate îți sunt cu puțință.

Prin credință s'a vindecat. femeia Hananicană precum vedem din cuvintele Mântuitorului. „O muiere mare este credința ta, fie fie precum voiești” (Mat. 15, 28)

Prin credință s'au curățit de boala lor cei zece leproși cari erau trimiși de Mântuitorul la preoți pentru a fi vindecați de dânsii. Atât de mare era credința lor, ne spune sf. evangelist Luca - încât s'au tămăduit pe drum, înainte de a ajunge la preoți. Din această întâmplare vedem că Mântuitorul trimite pe oamenii suferinzi la preoți; lor le este dată puterea de a tămădui boale, de a lega și deslega păcatele oamenilor. Cătră ei să ne întorcem dar cu încredere și prin mijlocirea lor să cerem ajutorul celui Prea Înalt. Prin credință a fost vindecat orbul, ce era trimis de Isus Cristos la lacul Siloamului pentru a se spăla, nu doar pentrucă Mântuitorul n'a putut să-i dea pe loc vedere, sau pentrucă lacul Siloamului păstra în sine farmece tămăduitoare, ci pentru a i-se proba credința. Și a avut orbul mare credință, căci s'a tămăduit. Dealtfel credința orbului se evidențiază și din cuvintele sale adresate fariseilor, cari se îndoiu de adevăritatea acestei minuni. „Dela Dumnezeu e omul acesta, pentrucă pe păcătoși Dumnezeu nu-i ascultă” (Ioan 9, 31.) Sfinții apostoli încă au săvârșit minuni după învierea Domnului, având neștrămutată credința în ajutorul Său,

Până acum v'am vorbit merea de credință. Să vedem dar ce este credința și cum vom putea pune stăpânire pe această neprețuită comoară. Credința este un dar cersesc nevăzut, pe care îl câștigă omul prin propria sârguință și în urma căruia dar omul ține tare la tot cea ce-l învață biserica păstrătoarea cuvântului Dumnezeesc. Credința deși nu e ființă crește, nutrindu-se, se întărește. Precum unei plante sau unui animal pentruca să crească și să se întărească îi trebuie îngrijire, precum unui trup omeneșc, pentruca să nu moară, ci să progreseze îi trebuie nutremânt, întocmai așa și credinței

pentru că să crească și să se întărească îi trebuie nutreământ; și nutreământul credinței e cuvântul lui Dumnezeu. Precum o plantă plâpândă se frânge la cea dintâi adiere a vântului, precum un trup omenesc slab, neîngrijit, moare la cea dintâi încercare a boalei, astfel și credința slabă neîngrijită și nenutrită de cuvântul Dumnezeesc, cedează se apleacă la cea dintâi ispită a îndoelii, a păcatului. Cuvântul lui Dumnezeu care se vestește aici în biserică întărește credința ca pe o stâncă, peste care de geaba s'ar abate valurile păcatului, ale îndoelii, ea rămâne neclintită. Să cercetăm dar cât mai des stânta biserică unde se vestește cuvântul lui Dumnezeu, să nu lăsăm ca ispita diavolească să puie stăpânire pe sufletul nostru, ci s'o gonim împreună cu stăpânul ei, cu diavolul, să-l gonim cu arma cea mai sigură, cu arma credinței. Pentru că numai un stăpân poate avea omul, pentru că numai unui stăpân putem sluji precum zice Mântuitorul: „Nu puteți lui Dumnezeu sluji și lui mamona”.

Frați creștini!

Intrebatu-ne-am vreodată cui slujim noi? Cui slujesc astăzi cei mulți oameni? Cu durere trebuie s-o mărturisim că mulți slujitori are azi diavolul, pentru că mulți ascultă cuvântul său, mulți încunjură Sfântul Iosaf al Domnului și mulți cercetează pe cel al diavolului, cărciuma. De aici provine mulțimea relelor, de aici urmează nenorocirile, durerile și noi ne mirăm de unde atâtea rele pe capul nostru? Să nu ne mirăm. E lucru foarte de înțeles; relele vin dela diavolul, pentru că stăpânul își plătește slujitorii.

Să ne apropiem cu încredere de Mântuitorul și prin atingerea sufletească, prin rugăciune să cerem vindecarea noastră, căci și astăzi ca și odinioară, Mântuitorul tămăduiește pe cei ce cred într'ănsul.

Imi vine în minte aici o întâmplare ale zilelor noastre, isto isită de către un medic din București; întâmplare pe atât de tristă pe atât de îmbucurătoare pentru toți aceia care nu și-au pierdut nădejdea în Dumnezeu.

În spitalul din București zăcea o femeie bolnavă, slabă, naputincioasă în așa fel încât își era mai mare mila să te uiți la dânsa. A venit la spital pentru a i-se face o operație, singura cale pentru a scăpa din gura morții. Dar vai! Nici operația aceasta nu i-se putea face, căci era foarte slabă; nu ar fi putut suporta durerile pricinuite de operație și de sigur că ar fi adormit în decursul ei. Cu toate necazurile și durerile ei, femeia era veșnic voioasă, încât punea în uimire pe toți cei din jurul ei. Nici când nu se plângea de boala ei, ci vorbea numai de Dumnezeu, de Isus Cristos cu multă căldură; spunea mereu că Dânsul o va tămădui. Cu timpul boala femeii tot mai grea făcându-se, medicii se înțeleseseră să-i dea drumul acasă să moară între cunoscuții săi... După trei luni o femeie sănătoasă vine la spital să-și cerceteze cunoscuții. Ce credeți cine era? Era femeia de care v'am vorbit; era aceea femeie neputincioasă ce plecase dela spital cu trei luni înainte; era aceea femeie, pe care medicii n'o putuseră tămădui. Întrebată de medici, cum, unde și cine a tămăduit-o, femeia a răspuns: „M'a tămăduit doctorul meu cel mai mare, m'a tămăduit Isus Cristos”. (Luat din Tălcuirea evangheliilor de I. Trifa) Iată-o fraților azi pe femeia cu scurgerea sângelui de odinioară, o vedem cum se strecoară printre mulțimea de curioși; iată-o o vedem cum se apropie de Mântuitorul o vedem cum se atinge cu sufletul ei prin rugăciune de Mântuitorul, o vedem cum se tămăduiește.

Și azi ca și odinioară, sub ochii noștri, se petrec atâtea și atâtea minuni. Și azi vedem cum mulți oameni căzuți în încercări grele, cuprinși de boale cumplite, se tămăduiesc, având credință în Dumnezeu. Dar oare îndreptarea unui betiv pătimăș, a unui criminal, a unui desfrânat și a oricărui păcătos nu sunt tot atâtea minuni ale zilelor de azi? Ba da fraților și

acestea sunt minuni și acestea sunt tot atâtea tămăduiri miraculoase ale ziilor noastre.

Și acum, după ce am văzut cum în trecut credința adevărată în Dumnezeu face minuni, s'ar mai putea oare să ne îndoim de puterea vindecătoare a ei?

O, nu, ar fi cu neputință! Ar însemna că suntem cu totul orbiți, ar însemna că că n'avem în noi nimica din tot ce ne-a dat din al Său nobila ființă Dumnezeiască. Nu cred fraților, că s'ar găsi între noi unul, care să stea nemișcat, împietrit la auzul cuvintelor Mântuitorului: „*Veniți către Mine toți cei osteniți și însărcinați și eu vă voi odihni pe voi.*” (Matei 11, 29)

Să alergăm dar la Mântuitorul, să-l ne înfățișăm cu darul credinței și căzând la picioarele Lui să ne rugăm:

Doamne doctorul sufletelor și al trupurilor noastre. Tu care ai tămăduit toate boatele și patimile oamenilor, tămăduiește și durerile noastre, luminează ochii sufletului nostru spre a putea umbla în cărările Tale și spre a Te putea vesti și și cinși așa precum Tie se cuvine acum și pururea și'n veci vecilor Amin!

„Revenirea unui baptist la sânul bisericii împreună cu doi fi ai săi”

În ziua a doua de Crăciun b's. ort. rom. din com. Selegeni a avut o sărbătoare însoțită.

Onaga Marcu fost baptist de 10 ani, în această zi și-a făcut trecerea legală în Sf. biserică.

După mărturisirea credinței în fața credincioșilor susnumitul a fost împărtășit de părintele sufletesc Lazar Iosaf cu taina Sf. mir.

S'a rostit apoi o predică, evidențind importanța prezentului act, în urma căreia credincioși cu lacrimi în ochi de bucurie l'a primit.

La sfârșitul sf. liturghii susnumitul și-a botezat copil care nu erau încă împărtășit cu aceasta Sf. taină.

De nașă la băieții Marcu și Ioan, a asistat D-na Elisaveta Iosaf.

De notat e faptul că, acest revenit n'a fost niciodată pedepsit de com. bapt. ci constatând cele scrise în ep. II. Timoteu c. III. V. 7 că eriticii sunt aceea „Cari pururea se învață și niciodată a veni la cunoștința adevărului nu pot,” cu inima înfrântă s'a refugiat la sânul Sf. bisericii.

Selegeni, la 27 Ianuarie 1928.

Iovan Moș pădurar de stat
maior ocular.

Duminecă de 8 Ianuarie biserică. Ort. română din com. Selegeni, a fost o sărbătoare de mare înălțare sufletească.

Biserica a fost arhiplină de credincioși, la liturghie D-l preot printr-o predică arată înțelesul evangheliului folosind unele puncte și de combatere a sectelor.

Astăzi s'a primit în sânul Sf. bisericii credinciosul Șarcea Ioan din com. Rușia (Ș-b-ș) revenit dela secta baptistă, după mărturisirea de credință a fost împărtășit cu sf. mir. D-l preot arată în câteva cuvinte înălțătoare de ce trebuie împărtășit cel revenit la credința ortodoxă cu Sf. taine.

La sfârșitul sf. liturgi Sbârcea Ioan împreună cu tânăra Morar *Bândușă* au fost împărtașiți cu Sf. taină a cununții, cu care ocazie D-l preot a dat tinerilor miri îndrumări folositoare în viața casnică.

După terminarea serviciului tinerii miri primesc călduroase felicitări din partea multor mei.

De remarcat este faptul că la această serbare a luat parte pe lângă credincioșii din com. Selegeș și un număr însemnat de credincioși din com. vecine și anume din R.șia (Șeb.ș), Revetiș și Păulian (G.voșdia).

La ieșirea din biserică credincioșii cu sufletul vibrând de bucurie își poartă „multele erezuri fiind dela oameni se vor risipi”.

Soligeni la 27 Ianuarie 1928.

Marin Mitrică.
Iov. de Stat.

De păr că hainile-s scumpe.

— O mare păruială între bapștii. —

În seara zilei de 1 Februarie 1928, conducătorul capștei — Oprea Todor — care își zice și premergător, având de inspectat capștele dela Gurahonț până la B. ad. V. dra de jos — s-a luat la trântea de uș și pârși cu Brânda Ioan — conducătorul de cor și fanfare a capștei din Pleșuța pentru că ura și pisma dănuia mai de mult între ei, deoarece încercau unul contra altuia să se restorne din posturile bine plătite. S-a întâmpiat, că Brânda Ioan și-a logodit fca sa cu fiul lui Brânda Gheorghe — cel dintâiu om care a trecut la bapșm din această comună și a edificat capștea din lemnele pr. prii, acum însă a trecut la milenism.

B.ânda Gheorghe — milenist — fiind foarte avut a intrat în pertractări — de căsătorie — cu Brânda Ioan, — care e puțin mai avut. Brânda Ioan ca să poată da pe fca sa după feciorul lui Brânda Gheorghe a trecut cu întreaga casă la milenism.

Oprea Todor, când a știut toate acestea a început o luptă grozavă contra lor — deoarece și el aspirase cu fata sa de 20—24 ani, la acei fecior — ba ce e și mai mult, s-a format 2 tabere de baijocoritori — una mică pe lângă Oprea și partea mai mare pe lângă Brânda. Aceste tabere în sările de rugăciuni se certau până aproape de bătale. Așa a durat până la 1 Febr. a. c. când feciorul lui Brânda Gheorghe cu fca lui Brânda Ioan au încheiat căsătoria civilă.

Pe 2 Febr. a. c. a fost fixată și căsătoria religioasă și în seara de 1 Febr. Brânda Ioan a cerut în capștea lui Oprea Todor că, în ziua următoare să lase capștea (adunarea) descuiată, că ei vor face căsătoria religioasă a fiilor lor.

La auzul acestora Oprea Todor, nici da, nici ba, numai pe el și hai la păruială și îmbrâncite, așa încât numai betele uși și pereți pot dovedi, cât de puternice au fost argumentele bapștilor contra milenistilor. Până când ușile — forțate fiind, s'au deschis și ambele tabere au fost poțute în stradă. Unde temperatura fiind foarte rece, li-s-a răcit și lor capul, și le-a venit în minte cruzul dela fermata, așa numai s'au resfirat.

În comună se află notariat și post de jandarmi, însă cu durere se constată că nici o dispoziție nu s'a luat pentru închiderea acestui cu b. pericolos.

Pleșuța, la 8 Febr. 1928.

Nevoia sufletească și credința creștină.

Berlin, la 7 Ianuarie 1928.

Optzeciștrei psihiatri și medici de boale nervoase, germani au emis următoarea declarație:

„În lupta regretabilă din prezent dintre partidele politice purtată pentru școala și tinerimea germană se sapă în mod irresponsabil chiar și la temelă creștinismului. Noi subsemnații medici de boale mintale și nervoase, cari la ce cetarea și tratarea stărilor psihice privim zilnic la nevoile sufletești întru abisurile lor cele mai adânci, avertisăm cu toată serioșitatea și cu urgență pe toți câți îi privește, de a nu lăsa nici chiar cea mai mică măsură, să slăbească credința creștină în inimile tinerimei noastre, sau de a împedeca intrarea învățăturilor creștine în inimile fragede ale tineretului nostru școlar, căci credința creștină este doar tocmai în timpurile furtunoase de acum, ancora cea mai sigură. Religunea creștină este în:ă mereu și va rămânea pentru totdeauna filosofia, psihologia, etica, socialismul...”

(Tradus din Nr. 6 al ziarului „Temesvaree Zeitung” din 8 Ianuarie 1928)

Sânicolaul-mare, la 12 Ianuarie 1928

Nicolae Fizeșanu
protopop mil. ort. român în retr.

Ad. No. 907/928.

Ordin-Circular.

În vederea distribuirii corecte a ajutorului asemnat pe anul 1927, de On. Minister al Cultelor cu No. 52885/927, preoților deficienți, văduvelor și orfanilor de preoți; se invită toți conducătorii de oficii protopresbiterale și parohiale a prezenta Ven. Consiliu Eparhial până la 10 Martie, a. c. tabloul tuturor preoților deficienți, a văduvelor și orfanilor de preoți, cari sunt în viață.

În tablou se va notă locul de ubicațiune cu adresa precisă, chiar și în cazul, când ar locul pe teritorul altei Eparhii. Cu privire la orfanii de preoți, cari au vre-o profesiune, se va notă în rubrica de observare.

Arad, din ședința secției bis. a Ven. Conz. Eparhial, ținută la 16 Febr. 1928.

Consiliul Eparhial ort. român.

Licitație minuendă.

Pentru renovarea S-tei biserici ort. rom. din Petriș jud. Arad, gara Ilteu, Consiliul parohial publică licitație cu oferte închise și sigilate, pe ziua de 23 Aprilie a. c. oara 2 d. m. în localul școlael ort. rom. pe lângă următoarele condițiuni:

1. Prețul de exlamare este de 150,000 Lei.
2. Planul, devizul de spese și condițiunile generale și speciale să pot vedea la oficiul parohial ort. rom. din loc.

3. Licitanții vor înainta oferte închise și vadiul de 10%, din prețul exlamării.

4. Primitorul de lucru va solvi proiectantului suma prevăzută pentru plan și elaboreatele tehnice.

5. Licitanții nu pot pretinde nici un fel de spese pentru participarea la licitare.

6. Nu vor fi admiși la licitație, decât măiestrii cu o calificare recerută.

Din ședința Consiliului parohial din Petriș ținută la 13 Februarie 1928.

Pentru conformitate *Consiliul parohial.*

Partenie Mârza
prot. cand. of. par.

No. 1042-928.

Comunicat.

Se aduce la cunoștința celor interesați că, examenele de calificare preoțească și examenele, preoțești de primavara se vor ține Vineri în 9 Martie a. c. și se vor continua Sâmbătă în 10 Martie a. c. Arad, 21 Februarie 1928.

Consiliul eparhial ort. român.

Aviz oficios.

P. C. P. protopresbiteri și administratori pprezb. cari n'au primit bianhete de chitanțe pentru retribuția preoților pe trimesul ianuar-martie 1928, sunt poștiți a le cere de aici de urgență și ale distribui preoșimei pentru a le prevedea cu clausula oficială despre ach. tarea impoz. telor.

Adminstrarea cassei.
Consil.ului Eparhial ort. român
ain Arad.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștința publică că la Consiliul Central Bisericesc sunt două posturi vacante și anume:

1. Postul de Director al cancelariei Consiliului Central plătit cu 2200 lei lunar salariu de bază.

2. Postul de Inspector al Consiliului Central plătit cu 2400 lei lunar salariu de bază.

Consiliul Central Bisericesc în ședința sa plenară dela 7 Februarie 1928, a hotărât publicarea acestor posturi vacante în buletin-le tuturor Eparhiilor, în termen de o lună, pentru a se aduce la cunoștința celor ce ar dori să ocupe aceste posturi.

Petiționarii se vor adresa Consiliului Central Bisericesc, până în ziua de 5 Martie însușind cererea de acte ce posedă.

Condițiile cerute candidatului sunt următoarele:

1. Să fie licențat sau doctor în teologie și hirotonit preot sau diacon.

2. Să fie cunoscător al treburilor de cancelarie.
3. Pentru postul de Inspector se mai cere să cunoască contabilitatea.

4. Obligațiunea de a avea domiciliul real și permanent în București.

5. Pentru postul de Director pot candida și titații civili, cari se vor bucura de încrederea Președintelui.

INFORMAȚIUNI.

Personale. P. S. Sa Episcopul nostru Dr. Grigorie Gh. Comșa, a peccat Luni în 20 Faur l. c. la București, în afaceri bisericești.

Parastas pentru mecenatele Gojdu. Duminică în 19 Februarie l. c. s a oficiat un parastas pios, — în catedrala din Arad — pentru marele binefăcător al neamului românesc, care a fost Emanuil Gojdu.

Cu aceasta ocaziune P. S. Sa părintele Episcop Grigorie, a rostit o vorbire înfrăcărată, în care a făcut apogeul marelui bărbat care a fost Em. Gojdu. P. S. Sa a înzistat asupra simțului de jertfă a lui Gojdu, aducând elogii memoriei sale și făcând apel la cei ce s-au înfruptat și ridicat, ajutați de fundațiunea Gojdu, să urmeze faptele nobile ale marelui binefăcător al neamului nostru, care a fost Emanuil Gojdu.

Serbare culturală în Pancota. Serbarea culturală, împreună cu concert ce o va aranja tinerimea română din orașul și județul Arad, în seara zilei se întemeieze și să compredceze pe cele interne.

2. **Propaganda religioasă culturală.** Să se atragă atențiunea păstorilor, prin conferințe, predici, cu graiul viu și în scris asupra foloaselor sufletești și fizice, cari emanează din respectarea repausului duminical.

3. **Educația religioasă a intelectualilor.** O chestiune foarte actuală, dar în acelaș timp complicată este educația religioasă a păturii intelectuale. Fiind o problemă, care face să se trateze separat, aici o atingem, în măsură în care privește repausul duminical. La țară spre pildă țăranul, care orice s'ar zice observă purtarea religioasă a intelectual lor din localitate, nerespectarea repausului duminical, precum și necercetarea bisericii de către intelectualii localnici, formează „piatra de scandelă” pentru religiozitatea sa. Fără concursul efectiv al intelectualității opera sacerdotală — la orașe și sate — va suferi. În această privință rămâne valabil dictonul: Verba movent, expla trahunt! Dacă n'avem intelectuali, capabili pentru misiunea externă a bisericii, cum s'ar zice, ni-se impune datoria să-i formăm!

4. **Propaganda antialcoolistă și înființarea societăților de temperanță.** Alcoolismul este un păcat, de care suferă o bună parte a păstorilor noștri. Alcoolismul, deci încă formează

conținut și aranjat în mod alfabetic, așa că preotul sau chiar un laic imediat află materialul necesar.

Pildele acestui volum de . . pagini sunt deosebit de fermecătoare, captivante. Întâmplări din istoria universală și din istoria Românilor vin să contribuie la fortificarea conștiinței creștine, fiindcă: „exempla trahunt.”

Omul, creștinul, fie cât de indiferent privind prin prizma acestor numeroase pilde, va observa mîcimea cadrelor lui pămîntuști în fața Majestății divine.

Nu numai preoții, ci chiar învățătorii și alți intelectuali au material bogat pentru cuvîntări diferite. În familia această lucrare este o lectură foarte potrivită.

Recomandăm deci cu insistență această colecție, care vădește inspirația înaltă și curată a autorilor de a contribui cât mai efectiv la strălucirea Cuvîntului divin în inimile și sufletele setoase ale zilelor noastre.

Cartea costă 100 Lei și se poate procura dela Librăria Diecezană din Arad, Librăria Pavel Suru București și alte Librării din țară.

CONCURSE

Pentru îndeplinirea parohiei de cl. III. Vășoia, tractul ppt. Buteni, se publică concurs cu termen de 30 zile.

Beneficiu.

1. Sesiă par. 32 jugh. parte arător parte fînaț.
2. Casă parohială.

Recursele adresate Consiliul par. din Bârsa, se vor înainta Oficiului prot. din Buteni. Reflectanții sunt obligați a se prezenta sub durată concursului în sf. biserică din Bârsa, pentru a-și arăta dexteritatea în celea rituale și oratorice.

Reflectanții din alte Dieceze alături de Literile dimisionale, vor anexa la cererea de concurs și dovadă despre consensul P. S. Sale Episcopul nostru.

Consiliul par. ort. rom.

În înțelegere cu: *F. Roxin*, Protopop.

—□—

2—3

Pentru îndeplinirea parohiei I. din comuna Tauț devenită vacantă prin decedarea parohului Pavel Ana, prin aceasta se scrie concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în organul oficios „Biserica și Școala” pe lângă următoarele venite.

1. Sesiunea parohială în estenziunea ei de astăzi, adică 17 jughere cadastrale eventual și pămîntul întregitor pînă la 32 jugh. în curgere pe baza legii agrare, împreună cu dreptul de pădure și pășune.
2. Un intravilan de 400 st. ptr.
3. Răscumpărarea de bir dela epitropia bisericeii în suma de 200 Lei.
4. Stolele legale.
5. Întregirea salariului din vistieria statului, care comuna bisericăscă nu o garantează.

Reflectanții, fiind parohia de cl. I, sunt obligați a prezenta la cererea de concurs dovadă, că corespund postulatului cuprins în concluzul Ven. Sinod Ep. No. 184/1910, cei din dieceză străină au a produce dovadă despre consenzul Arhiepiscopului diecezan, a se prezenta în cutare Duminică ori sârbătoare în biserică pentru a-se face cunoscuți poporului și a-și arăta destoinicia în celea rituale și oratorice, în fine, cu respectarea art. 33 din Regulamentul pentru parohii, a-și înainta în termenul concursual recursul adresat Consiliului parohial adjusat cu toate documentele prescrise, oficiului protopopesc ort. rom. al Șriei. Alegându-se obligă a catehiza fără alta renumerație la școlăle din loc, cari li-se vor designa din partea celor competenți, a predica totdeauna când va servi, a suporta impozitele după beneficiul său. Pînă se va aranja chestia casei parohiale, va locui în casa locuită pînă aci de parohul dela parohia II, avînd a plăti comunel politice arînda, ce se va statorii în de comun acord.

Din ședința consiliului par. ort. rom. ținută în Tauț la 26 Ian. 1928.

Aurel Borza ss.
preș. cons. par.

Gheorghe Ana ss.
notar

În înțelegere cu:

Mihail Lucaș ss.
protopop ort. rom.

—□—

2—3

Redactor responsabil: SIMION STANA.

Cenzurat: Prefectura Județului.

Diecezană Arad 6782.